

Alīda Vārna

Mīlā sega

Vecāka gadagājuma cilvēki, domājot par aizkapa dzīvi, vēl dzīvi būdami, izsaka saviem tuvākajiem piederīgajiem kādu vēlēšanos - kā apģērbt, ko likt līdzī zārkā, kas lai nes krustu. Arī Ainas mammai bija vēlēšanās, aizejot aizsaulē. Mammai skapī glabājās pašas austas vilnas sega, kuru viņa vēlējās, aizejot, lai uzsedz uz zārka, kā jau tas Nīcas pusē ierasts.

Gāja laiks. Mamma aizmiga mūža miegā. Aina atcerējās mammas vēlēšanos. Apskatot segu, kura ilgi gulējusi skapja plauktā, tā izskatījās apbružāta. Kā nu tādu segs uz zārka? Nopirka jaunu segu.

“Mammu apglabāja Šmēdnieku kapos. Sapnī aizgājēja bija neapmierināta, tirdīja mani. Pamožos naktī no uztraukuma, trīs rokas, nevaru pēc tam ilgi aizmigt. Tas atkārtojās ik nakti,” stāsta Aina.

Nu visi domājuši, ko iesākt, jo ilgāk tā turpināties vairs nevarēja. Kapu vaļā gluži neraks. Aina griezās pēc padoma pie vairākiem cilvēkiem, kuri ieteica aiznest segu uz kapiem un ierušināt kapu kopiņas smiltīs. Tā arī izdarīja. Nu varējusi naktī mierīgi gulēt.